

de sibi resultans declinare, fecerinam ad alium dimittendo, præfato fecerinæ periculo non obstante; siquidem Parochus pro spiritali salute Parochianorum tenetur quidem, si opus sit, periculo exponere propriam vitam corporalem; non sic tamen etiam spiritualem, ut eruitur ex allatis verbis Christi Domini. Neque dicas, Parochum posse considerare, quod sicuti Deus hactenus ipsum adjuvit, ne decideret, ita ipsum in posterum adjuvabit, ne decidat; hæc enim omnia ponderaverat etiam Doctor Maximus, & tamen tum in Epistola ad Nepotianum, cum in Reg. Monach. cap. de Castit. clamabat: *Ne in præterita castitate confidas, quia nec Davide sanctior, nec Sampson fortior, nec Salomone potes esse sapientior*; cumque agatur de directione fecerinæ, quæ, ut ex casu coustat, Parocho ingerit non leve periculum, non video cur magna temeritas, ac Dei tentatio potius dici non debeat ista fiducia; cum Deus ipse tot in locis Sacræ Scripturæ doceat nos, ut a periculis caveamus; lexque ipsa naturæ clare nobis insinuet, ut prius nobis, quam aliis, prospiciamus.

CAS. II. Titius ob incestum commissum cum suæ Uxoris Sorore, monitus a simplici Confessario, ut a petitione debiti abstineret, usquequo restitutum ei fuisset tale jus, interim debitum quidem non perit, sed a tactibus impudicis non abstinit. *Q. an peccaverit?*

Resp. cum dist. Vel fecit hujusmodi tactus, secluso ab utroque pollutionis periculo, & ad finem honestum, puta, ad contestandum, ac fovendum amorem conjugalem; & in hoc casu dico cum Sporer Theol. Mor. tom. 3. par. 4. cap. 2. sect. 3. Titium non peccasse, ne quidem venialiter. Vel fecit hujusmodi tactus cum præviso, saltem in alterutro, pollutionis periculo; aut ad finem moraliter malum; & tunc dico, Titium peccasse in primo casu mortaliter; in secundo vero mortaliter, aut venialiter juxta qualitatem finis, mortaliter, aut venialiter peccaminosi. Ratio pr. partis est, quia præscriptum legis pœnalis, cujusmodi est privans conjugem incestuosum jure petendi debitum, utpote odiosum, exrendi non debet ultra id, de quo lex loquitur; sed stricte est interpretandum, juxta celebrem regulam juris: *Odia restringi, favores vero convenit ampliari*. Porro Sacri Canones, Conjugi incestuoso vetantes petitionem debiti, loquuntur de copula ab ipso petita, non autem de tactibus, de osculis, de amplexibus &c.; siquidem loquuntur expresse de debito conjugali, quod solvitur per copulam, ut constat ex cap. *Tux fraternitati De eo, qui cogn. Consang.* & cap. *Jordanæ eod. tit.* Ergo si Titius a copula abstinuit, ac meros habuit tactus, nil sibi vetitum exercuit; ac proinde si eosdem habuit, secluso ab utroque pollutionis periculo, & ad honestum finem, prout supra dictum est, ne quidem venialiter peccavit. Neque dicas, cui prohibitus est finis, prohibita esse etiam media ad eundem tendentia & ordinata, juxta illam regulam Juris: *Cum quid prohibetur, omne id prohibitum censetur. Et quo pervenitur ad illud, l. Oratio ff. de Sponsal.*; ideoque cum tactus ordinentur ad copulam, semel ac Titio hæc vetita erat, eidem vetitos fuisse etiam tactus, per quos propterea peccavit: Ne dicas, inquam; Assumptum enim valet, quando id, quod est medium, adhibetur ut medium ex intentione finis. Secus vero si e contra, quando nempe exercetur ut actio, in qua operans sistit; vel si eam ad aliud ordinat, eam dirigit ad finem honestum, a prohibito omnino diversum; tunc namque hujusmodi actio, si, ut taliter facta, non comprehenditur a legis præscripto, operans non est hujus transgressor; ut explicari posset innumeris exemplis. Cum ergo